

BOG JE JEDINI

31. nedjelja kroz godinu, B

Više sam puta bio kod teško bolesnih pa i umirućih bolesnika. Bolesnik jedva da pokazuje znakove prisebnosti. Međutim, kada počnemo moliti Oče naš, redovito se vidi kako se bolesnikove usne malo pomiču. Očenaš je prva molitva koju naučimo (ako izuzmemo pobožne dječje pjesmice) a to je zacijelo i zadnja koju na ovome svijetu izgovaramo. Ono što je za nas kršćane Očenaš, to je za pobožne Židove molitva Š'ma Israel, to jest *Čuj, Izraele*, molitva koju smo čuli u prvome čitanju (Pnz 6, 2-6). Molitva je to koju bi Židov trebao triput dnevno moliti. Toliko je važna da je i Isus u cijelosti ponavlja u današnjem evanđelju (Mk 12, 28b-34). Čuli smo kako glasi: Čuj Izraele! Gospodin, Bog naš, Gospodin je jedini! Zato ljubi Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom! Riječi ove što ti ih danas naređujem neka ti se urežu u srce. I onda se u tekstu koji danas nismo čitali govori o tome kako te riječi trebaju njima biti kao znak na čelu i kao zapis na rukama. Upravo zbog toga i danas Židovi kod molitve te riječi pišu na male svitke, stavljaju ih u kožnate tuljce i vežu na čelo i na podlakticu.

Prvi dio molitve naglašava da je Bog jedini Bog. Nema drugih. O tome govori i prva zapovijed. U povijesti izraelskog naroda to se pokazalo velikom kušnjom. Kako su okolni narodi bili mnogobošci i idolopoklonici, tako su se i neki Židovi – pa čak i njihovi kraljevi! – znali klanjati drugim bogovima i njihovim kipovima. Vjera u jednoga Boga temelj je i židovske i naše kršćanske vjere. Iako su prošla vremena drevnih idola, i danas je jednako važno naviještati da je samo jedan Bog. Pogledajmo: toliki među nama – što u šali što u zbilji! – vjeruje u horoskop u sudbinu, u uroke u magiju ove ili one vrste, u kineska i indijska vjerovanja... Nadalje, svi smo mi – ali baš svi! – skloni kao bogove častiti neke naše strasti. Pa je onda nekome posao važniji i od Boga i od obitelji, nekome je njegova strast – alkohol, droga, klađenje – važnije od svih Božjih zapovijedi... Svi smo mi skloni zbog svoje komotnosti, lijenosti i ispraznih zabava zanemariti svoje ljudske i kršćanske dužnosti. Pogledajmo: jesmo li mi u stanju nekada reći: Ne, ja to neću učiniti zato što sam vjernik! Ili, koliko ću puta javno, jasno i glasno reći da su kršćanska načela za mene svetinja, te da, na primjer nedjeljom nipošto ne idem u kupovinu te da toga istoga dana idem na misu, pa makar stigli i gosti, pa makar moj ljubimac slavio rođendan, pa makar bilo svjetsko i europsko prvenstvo... A pogledajmo našega Gospodina Isusa: zato što je svome Ocu bio vjeran i zato što mu je to bilo apsolutno najvažnije, prihvatio je i samu smrt, baš zato što je htio Očevu volju vršiti uvijek i u svakom slučaju.

Kaže dalje molitva da Boga koji je jedan i jedini treba ljubiti. U prvi bismo mah mogli reći da je to pretjerano. Ljubav je osjećaj koji imaš ili nemaš. Mladi će reći da je ljubav slijepa. Međutim, mi nešto ili nekoga volimo jer nam se sviđa, jer nam je u nečemu i po nečemu dobar. Vrlo mladi ljudi će se zaljubiti jer on ili ona imaju super frizuru ili jer je duhovit ili već ima neku osobinu koja im je lijepa i poželjna. Međutim, pokaže li se da je ta neka poželjna osobina samo površna, zaljubljenost se brzo raspline. Kako to da su sveci stvarno, kako to veli današnje čitanje, ljubili Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom? Jednostavno. Božjom su milošću spoznali veličinu Božju i neizmjernost njegove ljubavi prema čovjeku. U Bogu je sve znanje, sve stvorenje i sva ljubav. Sve ono što bismo mogli zavoljeti tek je blijeda slika Božje veličine, Božje savršenosti i Božje ljubavi. Prema tome, tko Boga traži, tko Boga – koliko je to ljudski moguće – spozna, taj ga nužno i ljubi. Bog je onaj koji me je u ljubavi stvorio. Bog me poučava i vodi, Bog mi daje mudrost i snagu, Bog daje smisao mojim mukama i nevoljama, Bog je za me pripravio vječne stanove, Bog me

čini dionikom božanske naravi svoga Sina Isusa Krista. Nitko i ništa na ovome svijetu ne može mi dati toliko koliko mi daje Bog, nitko i ništa na ovome svijetu ne može me voljeti više nego Bog, nitko i ništa na ovome svijetu ne može imati sa mnom toliko dobrote, ljubavi, strpljivosti i praštanja kao moj Bog. Kako da ga ne volim? Kako da mu se ne klanjam? Kako da mu ne zahvaljujem? Kako da mu posvema ne otvorim svoje srce upravo u ovoj svetoj misi koja je uzvišena žrtva hvale?

I sada, naravno, dolazi ono treće što je na poseban način važno. Isus ovu molitvu i ovu zapovijed iz Staroga zavjeta nadopunja drugom zapovijeđu: Ljubi svoga bližnjega kao sebe samoga. I zaključuje: Nema druge zapovijedi veće od tih. Uvijek se u našem naviještanju vraćamo na ovo. Zašto Isus ljubav prema Bogu tako usko povezuje s ljubavlju prema bližnjemu? Osnovni je razlog taj što u Boga nema pristranosti. Bog ljubi svakog čovjeka. Štoviše, veli Isus u svojim prisposodobama, Bog posebnu ljubav iskazuje upravo slabima i grešnima. Prema tome, naopako razmišljamo ako mislimo da bi Bog iz nekih neobičnih razloga volio više mene nego moga susjeda, ma kakav on bio. Bog ljubi svakoga čovjeka i najjednostavniji način da se Bogu svidimo jest taj da i mi ljubimo jedni druge, kao što Bog i nas i njih ljubi u svome Sinu. Lako ćemo to razumjeti ako danas pogledamo mlade roditelje. Kako ćemo im se najlakše svidjeti? Jednostavno, tako da pokazujemo divljenje prema njihovoj djeci. U tome smislu jasno nam progovara Ivana apostol: Rekne li tko: „Ljubim Boga“, a mrzi brata svoga, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti. I ovu zapovijed imamo od njega: Tko ljubi Boga, da ljubi i brata svoga (1 Iv 4,20-21).

Nadalje, ta zapovijed nipošto nije ni nerazumna. Bližnjega valja ljubiti kao sebe samoga. Ono što želim sebi, želim i bližnjemu. Prema tome, tko bližnjega ljubi, sebe ljubi a Boga časti. Jer, vršeći zapovijed ljubavi prema bližnjemu, tome istome bližnjemu iskazujemo ljubav, a sebe činimo Bogu sličnim i vrijednim nebeskoga kraljevstva. Samo to je put spasenja. Dao Gospodin da u njemu i ustrajemo.